

SIMON ANDOR KÉT VERSE

PATAK

Fénycsik,
lágú,
kanyargó;
tükrében:
lombozat;

oly szép, ahogy halad...

még
zöldes,
nyugalmas,
benn,
benn,
a fák alatt;

már
kék,
kék,
hullámmzó,
kék,
kék,
a nap alatt;

oly szép, ahogy halad...

most
bujkál
medrében;

most
fehérlő,
szalad;

hirtelen
megtorpan:

örvény — és káprázat!

fodrokban
gyönyörül,

tölcséres,
végzetes,
habjából
sodrónak
lobogós-seregek,
zöldes,
kék,
fehérlő,
picike,
rengeteg,
körbe-körbe
mind!
mind!
hajrázik,
hempereg.

VILLÁMLÓ BÖLCSELET

Szellememben:
pontok.
Köztük:
vonatkozás.
Tengernyi:
más és más.

Ó,
formácskák:
furcsa sejtek!
porzók!
termők!
furcsa nedvek!
Strukturaként:
megértelek.

Ó,
történés!
megértelek?
Végső fokon
soha!
soha!
„Volt.”
„Van.”
„Lesz.”
„Végtelen.”
Végső fokon
mind
rejtelem.